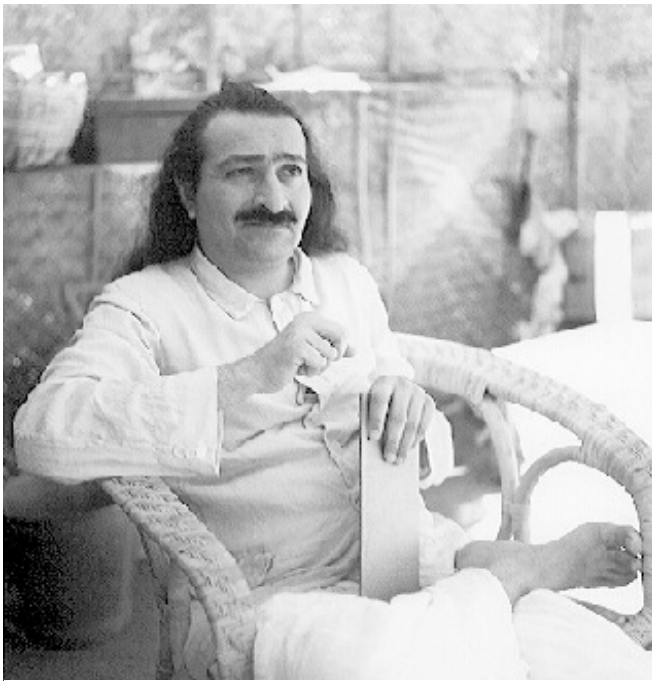

Alt som er ekte...

Bili Eaton

Bangalore 1940-tallet

Mot slutten av august 1957 ga Baba ordre til at fra september til mars 1958—altså i seks måneder—skulle ingen gi etter for sine lystne tanker, ord eller handlinger.

Jeg satte absolutt ikke pris på dette. Det gjorde ikke David heller, som jeg hadde begynt å treffe igjen etter at jeg kom tilbake til New York fra San Francisco. Jeg stolte ikke på meg selv, ikke på David heller for den sakens skyld. Jeg kom til at hvis jeg skulle ha en sjanse til å klare å adlyde Baba, ville det være best om David og jeg ikke traff hverandre så lenge vi måtte være avholdende.

Men da jeg hadde adlydt Baba til punkt og prikke i seks uker, kom David og jeg til å møtes allikevel. Gjensynet ble for mye for oss, vi ga etter, og for hele resten av seks måneders-perioden var jeg var ulydig mot Baba. Skyldfølelsen lå tungt på meg, og jeg klarte egentlig ikke å glede meg over noe som helst.

Jeg var ikke glad i det hele tatt.

Det er vel unødvendig å si at det føltes som en stor lettelse da de seks månedene var over. Jeg hadde vært så fiendtlig innstilt til alle som minnet meg på Babas ordre, og det virket som om alle hadde en tendens til å gjøre nettopp det—sannsynligvis fordi de selv hadde hodet fullt av det samme. Det var en vond tid.

En uke etter at abstinensperioden var over, forlenget Baba ordren med fire nye måneder, til 10. juli 1958. Denne gangen skulle imidlertid gifte par fritas. Baba hadde gitt slike ordre før, men aldri med så kort mellomrom, og aldri for så lange perioder, bortsett fra de strenge ordrene han noen ganger ga til spesifikke enkeltindivider. David holdt på å fly i flint, og det var ikke lett for meg heller, for å si det mildt. David sa at siden ikke han var noen tilhenger av Baba, hadde ikke han tenkt å finne seg i det. Men jeg forsto at hvis jeg skulle fortsette å være ulydig mot Baba, ville det ikke være lenge før hans *damaan* glapp ut av fingrene mine. Saken hadde utviklet seg til å bli et valg jeg ikke kunne unngå ta: Baba eller David. Min kjærlighet til Baba var sterkest, og selv om jeg visste at jeg måtte gå igjennom en periode av rendyrket elendighet, lot jeg David gå....

I juli 1958, noen få måneder etter disse sinnsopprivende opplevelsene og min atskillelse fra David, kom Baba tilbake til USA. Denne gangen fikk vi ordre om ikke å møte ham på flyplassen, vi skulle få vår første kontakt med ham på Senteret i Myrtle Beach.

Så annerledes alt var denne gangen! Min kjærlighet til Baba var like sterk, ja sterkere, og ingenting kunne fått meg fra å være sammen med ham. Men jeg hadde vært ulydig, og min skyldbevissthet ødela alt. Jeg var så anspent at selv dagligdagse lyder, stemmer og musikk var en plage.

Vi gikk til Babas hytte, der han satt og strålte mot

oss slik han alltid hadde gjort, på tross av smertene han hadde. Rommet var fullt av folk. Jeg følte meg så skyldig og lite verdt at jeg fant en stol i en krok langt borte fra Baba. Det var vanskelig for meg bare å se på ham på grunn av alle skyldfølelsene. Men etter bare få sekunder spurte Baba: "Og Bili? Hvor er Bili?" og jeg ble pekt ut for ham.

"Hvorfor sitter du så langt unna, Bili? Kom nærmere," sa han. Så skamfull at jeg nesten var på gråten, gikk jeg bort og satte meg ved føttene hans. Han så meg dypt inn i øynene og sa: "Elsker du meg fremdeles like høyt?"

Jeg vred meg som en orm på kroken mens jeg frenetisk lette etter det rette svaret. Min kjærlighet til Baba syntes å være rotet sammen med min kjærlighet til David. Utrolig nok—for det kunne ha tatt knapt et sekund—løp disse tankene gjennom hodet mitt: Hvordan skulle jeg kunne elske Baba så høyt som jeg følte han skulle bli elsket, når jeg hadde gjort det jeg hadde gjort? Men på den andre siden, hvorfor var jeg her da? Og hvorfor hadde jeg forlatt David i New York?

Jeg ville så gjerne fortelle Baba hva jeg hadde i hjertet mitt, men det var for mange mennesker til stede, og så følelsesmessig forvirret som jeg var, visste jeg ikke hva jeg skulle svare. Jeg hadde det så vondt inne i meg at det syntes å viske ut nesten alt annet. Allikevel klamret jeg meg desperat til Baba i tankene. Jeg tenkte at alt jeg hadde å gjøre, var å ta en telefon til David i New York, og så ville alt bli ok mellom oss igjen, men jeg kunne ikke gjøre det. Baba må ha vært klar over at han hadde vunnet. Jeg er sikker på at det var for å gjøre det lettere for meg at han sa: "Elsker du meg like høyt som Anita gjør?"

Jeg var reddet. Jeg så bort på Anita Veillard og sa: "Baba, det er bare du som vet hva vi alle har i hjertene våre." Hvordan i all verden kunne jeg vite hvor høyt Anita elsket ham? Det virket som Baba var fornøyd med svaret mitt, for han sa ikke mer.

Det var nok mange som led og kjente på mye skyld blant de andre også, for en dag satt Baba der midt i gruppen og sa: "Jeg tilgir dere alle for de syndene dere har begått frem til denne dag." Ja, Baba tilgir oss, men det virket som det å tilgi oss selv var langt vanskeligere for oss....

Så en dag ga Baba meg en opplevelse av sin grenseløse kjærlighet, en opplevelse som hjalp meg gjennom de to vanskelige årene som fulgte, en opplevelse som fremdeles holder meg oppe. Vi ... satt rundt ham mens noen brev ble lest opp for ham. Jeg satt på gulvet like til høyre for ham, og på veggen rett ovenfor meg hang det en tegning av Baba. Bruddet med David gjorde fremdeles fryktelig vondt, og jeg fokuserte på det bildet for ikke å begynne å grine. Jeg ville ikke vise frem

Myrtle Beach, 1958

elendigheten min til Baba, jeg ville gjøre ham glad ved å vise ham et tiltalende og muntert ansikt.

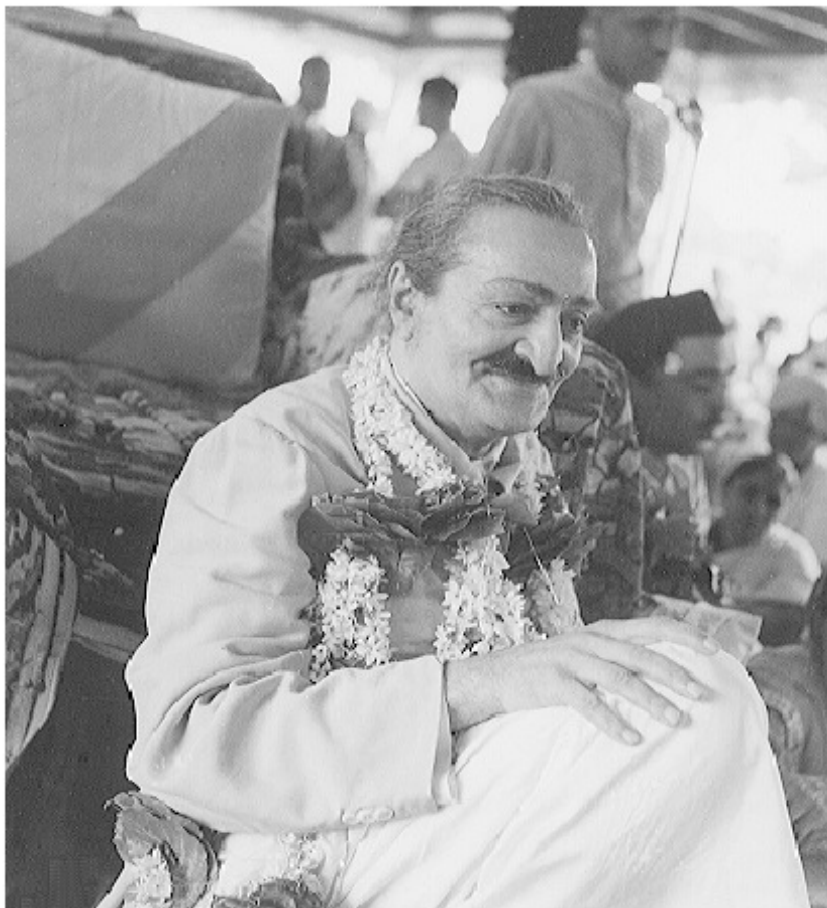
Stort sett har jeg aldri likt de tegningene og maleriene av Baba jeg har sett, jeg har alltid foretrukket fotografiene av ham, og denne tegningen på veggen mislikte jeg i høy grad. Jeg fokuserte på den så godt jeg kunne for om mulig å bli sint og forarget fremfor å gi etter for tårene. Jeg sa til meg selv: "Hvorfor måtte de få ham til å se så trist og kjedelig ut? Det ligner ikke i det hele tatt, osv osv."

Blikket mitt ble trukket mot ham. Han så på meg, og det var bra at jeg allerede satt, for kjærligheten jeg så i øynene hans, traff meg med en styrke så overveldende at den ville slått meg over ende. Det blikket alene ville ha overbevist meg om hans guddommelighet, om det så hadde vært den eneste erfaringen jeg hadde hatt av ham. Det overbeviste meg iallefall om at *ingen* kjærlighet på jorden—ingen kjærlighet noen steder eller noensinne—kunne sammenlignes med kjærligheten Gud har til sine skapninger. Jeg *vet* at han virkelig elsker meg, slik han virkelig elsker hver og en av oss med en kjærlighet som ligger langt hinsides vår fatteevne. Den gjorde Babas ord til å ta og føle på: "Det som er ekte, blir gitt og mottatt i taushet."

A Love so amazing, ss. 47-51

Mitt svar vil treffe hjertet ditt

Bal Natu

Darshan i Wadia, 1954

Baba besøkte mange av sine elskere i Machilipatnam [1954]. Først lot han bilen stanse utenfor huset til V. R. Naidu, som var svært gammel og syk og ute av stand til å forlate sengen. Han hadde sendt datteren sin ut for å vente på Baba ved porten så hun kunne ønske ham velkommen og henge en blomsterkrans rundt halsen hans.

Som Baba steg ut av bilen, gikk hun frem med blomstene, men ble overrasket da han bare gikk rett forbi porten uten å gå inn, mens han gestikulerte: "Jeg har mer enn nok hengende rundt halsen." Det virket travel, og til sin forbløffelse så hun hvordan han gikk raskt forbi og inn i en trang sidegate—som om han var godt kjent i nabolaget og visste veien allerede.

Retten borte i veien lå en klynge forfalne hytter.... Baba gikk rett bort til en av de halmtekte rønnene der det

bodde en fattig murer av lav kaste som hadde et inderlig kjærlighetsforhold til Herre Shiva.

Denne mannen, som het B. Laksmudu, hadde hørt at Baba skulle komme og hadde ønsket seg hans darshan. Men siden han var av så lav kaste, følte han at selv om han hadde deltatt på det offentlige arrangementet, ville han ikke fått lov til å nærme seg Baba.

Så hørte han at Baba også ville besøke hjemmene til noen av sine elskere, men så langt Laksmudu kunne forstå, var alle disse velstående høykaste-hinduer, og han klaget på ham til sin kone: "Hvordan kan denne Baba være Avataren? Han er jo bare til for de få privilegerte og ignorerer alle de som er fattige og undertrykte."

Så vi kan forestille oss hans forbløffelse da Baba ... kom til hytten hans rett fra det offentlige arrangementet. Baba smilte mot mannen med så mye aksept og ømhet i øynene at han følte skam over sin tidligere anklage mot ham. Nå som Baba sto der hos ham, kunne han ikke fornekte hans empati og kjærlighet.

Baba satt stille sammen med mannen i fem minutter, så reiste han seg gikk like plutselig som han hadde kommet....

Det var bare senere at en av de lokale Baba-elskerne gikk for å snakke med B. Laksmudu og fikk høre hele historien. Men selv om ingen visste om denne mureren, hadde Baba hørt ropet fra hjertet hans og svart på det med en gang....

Baba gikk tilbake til V. R. Naidus hus der datteren fremdeles ventet i porten. Denne gangen aksepterte han blomsterkransen. Piken leste opp et brev faren hadde diktert, der han ba om å få tilhøre Baba. Han var for syk til å snakke, så han hadde åpnet hjertet sitt i brevet.

Baba gikk inn for å besøke faren, som lå til sengs uten å være i stand til så mye som å reise seg for å ønske Mesteren velkommen. Da Baba kom inn i

rommet, så den gamle mannen opp på ham med åpenbar kjærlighet og Babas øyne fyltes med det samme. Han tok noen raske skritt over rommet, satte seg på sengekanten og begynte varsomt å massere bena og føttene hans....

Noen søtsaker ble båret inn i rommet, og Baba rørte ved dem og delte dem ut til Naidu og hans familie [som prasad]. Han virket tilfreds med kjærligheten de viste ham og snudde seg igjen mot invaliden og sa: "Når jeg sier at jeg er mine elskeres slave, er det ikke bare tomme ord. Si frem navnet mitt BA-BA, BA-BA til det siste, og jeg vil være hos deg."....

Nå avbrøt dr. Dhanapathi for å si at mannen var døv og ikke kunne høre ordene som Eruch oversatte fra Babas gester. Dette fikk Babas øyne til å glimte humoristisk til, og han gestikulerte: "Jeg er døv, jeg også. Jeg kan høre bare noen få..." Men så begynte datteren å synge arti. Da hun og familien var ferdige,

forlot Baba dem for å besøke andre hus, og ble aldri ferdig med setningen.

Det at Naidu var døv, var imidlertid uten betydning for Baba, for han trenger ikke ord for å treffe hjertene til sine elskere. En kort episode som fant sted på flyplassen i Roma da han besøkte Vesten i 1956 illustrerer det. Som Baba og Eruch var på vei gjennom flyplassen, nærmet en mann seg. Babas utstråling hadde trukket ham til dem, og nå henvendte han seg til Eruch og spurte om han (Baba) snakket rumensk.

"Nei," svarte Eruch, og akkurat da snudde Baba seg og gestikulerte: "Jeg snakker ikke rumensk, men jeg vet hva du har på hjertet, og mitt svar vil treffe hjertet ditt."

Glimpses of the God-Man, ss. 124-126

Noen forsto ham

Eruch Jessawala

Pune, 1957

En gang vi var på mast-turné, kjørte jeg med Baba og de andre oppover en fjellside. Der så vi en tebod vinke på oss i veikanten. Jeg parkerte, og alle gikk ut for å få en kopp te, bortsett fra Baba som ville hvile og holdt seg i bilen. Bhau, som også var med, hadde nylig sluttet seg til oss som Babas disippel, og var ikke blitt skikkelig kjent med Babas gester ennå.

Jeg rakte ham en kopp te for Baba, som tok i mot den men gestikulerte på en måte som Bhau ikke klarte å finne mening i. Selv om Baba gjentok gestene flere ganger, kunne Bhau slett ikke forstå hva han mente.

Men en landsbyboer som satt under et tre et stykke unna, ropte ut: "Hva er det du glor på ham for? Han vil ha mere melk i teen!" og da Baba nikket bekreftende til denne spontane assistansen, forsto endelig Bhau hva som skulle til. Han gikk tilbake til teboden for å få mere melk i Babas kopp, og fortalte oss leende hva som hadde skjedd.

The Ancient One, s. 112

Jeg har ikke mistet troen!

Margaret Craske

Nasik, Margaret nummer tre fra venstre, 1936.

Vi myste nærsynt mot fremtoningen før vi snudde oss mot hverandre og begynte å spekulere på om dette kunne være "Den perfekte gutten." For en stund nå hadde Baba sendt disipler ut for å lete etter Den perfekte gutten, som han trengte for å utføre sitt arbeid. Da vi fremførte dette stykket, hadde han fremdeles ikke dukket opp, selv om en del ikke-så-perfekte gutter var blitt ført frem for Baba. Blant annet hadde han fått inspisere én med et sterkt skjelende blick og en annen som var kraftig hjulbent, noe som hadde fått Baba til å komme med spydige bemerkninger om våre vestlige ideer om perfektjon.

"Snakker du engelsk?" spurte noen etter Quentins entré.

"Yes, yes," svarte gutten stolt. Flere andre språk ble prøvd ut, og han besto dem alle med glans: "Da, da. Si, si. Qui, qui."

Vi gamle damene var dypt imponert og nikket betydningsfullt på hodene våre. Endelig!

Det banket på døren, og inn kom Kaka i postbuduniform med et telegram fra Baba. Delia klarte å åpne det med skjelvende fingre og leste med sin sprukne gamle stemme: "På grunn av Vesuvs utbrudd kommer jeg ikke til å snakke før første april."

De gamle damene besvimte, eller falt iallefall om på gulvet, bortsett fra Delia, som reiste seg, rakte begge armene opp mot himmelen og sa med en stemme lady Macbeth verdig: "Jeg har ikke mistet troen!"

Baba lo. De fleste tilskuerne virket som de moret seg—bortsett fra en indisk disippel som så lettere sjokkert ut.

The Dance of Love, ss. 29-30

Mange av Babas tidlige [vestlige]disipler hadde et eller annet med teater å gjøre. Delia drev et eksperimentelt teater sammen med sin bror i Kew. Quentin Todd regisserte *The Midnight Follies* og hadde mange oppdrag for den kjente iscenesetteren Chalot. Jeg var danser og koreograf, Minta var skuespiller.

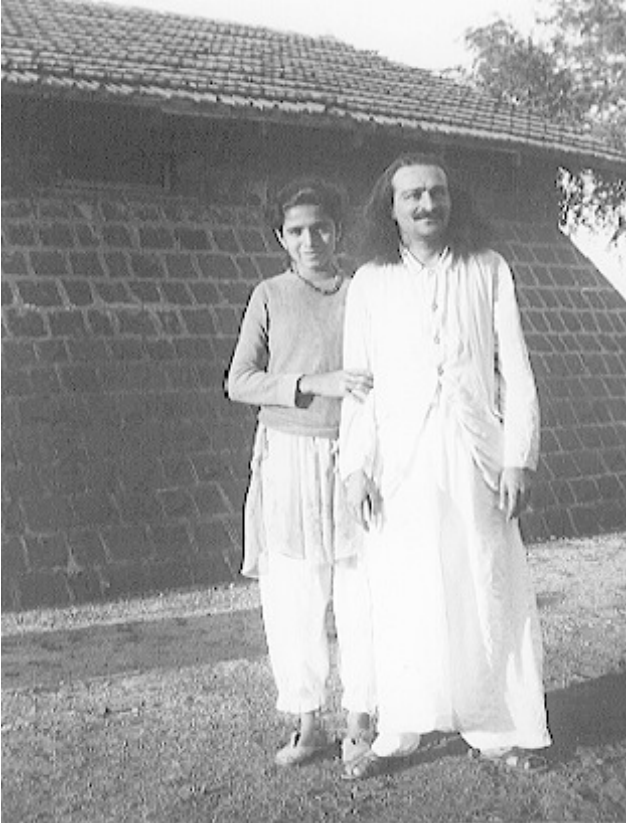
For å gjøre bruk av alt vi hadde i oss, kunne Baba kreve en forestilling av oss, noen ganger fikk vi nok tid til å forberede oss slik at vi kunne gjøre en god jobb, andre ganger måtte vi stille med ikke fullt så gode improvisasjoner. Og siden vi fremdeles var på det stadiet der vi bare aksepterte det når han sa: "Jeg har kommet ned til deres nivå", hadde vi moro av å lage små sketsjer og parodier om ting som foregikk når han jobbet med oss og rundt oss.

I Portofino satte vi opp en sketsj der vi alle hadde blitt gamle og skrøpelige—virkelig imponerende hvor forutseende vi var—og satt der mens vi ventet på Babas neste erklæring om at han ville begynne å snakke igjen. Etter en riktig tåpelig replikkveksling, gikk døren opp, og inn kom en feiende flott Quentin iført shorts og med en slags alpelue med flagrende fjær på hodet.

Ubrutt taushet

Maní S. Iraní

Mani og Baba i Meherabad, 1934

Fra tid til annen hørte vi noen nevne at nå hadde Baba tenkt å bryte tausheten. Nå var selvfølgelig alt som hadde med Baba å gjøre mitt anliggende, og jeg ville ikke bli holdt utenfor. Så jeg gikk til Baba, og fikk ham til å avlegge et spesielt løfte.

"Baba," sa jeg, "når du bryter tausheten, vil jeg være der sammen med deg."

"Selvfølgelig skal du være sammen med meg!" sa Baba.

"Lov meg det, lov meg det!" sa jeg. Så det gjorde

han. Han avla et høytidelig løfte med sin hånd i min. Etter at jeg hadde fått ham til å gjenta det gang på gang, følte jeg hadde fått den garantien jeg trengte. Dette skjedde omkring fem år etter at Baba hadde begynt å være taus.

Da ferien var over, dro jeg tilbake til skolen. Men midt i skoleåret hørte jeg at Baba hadde sendt ut en proklamasjon der han sa at nå ville han snart bryte sin taushet. Jeg var sjokkert. Jeg kunne ikke tro det. Baba visste at jeg ikke ville få ferie før etter november. Og han visste at han hadde forbudt meg å komme til ham i skoleåret. Han hadde høytidelig lovt meg at han skulle ha meg hos seg når han brøt sin taushet. Og allikevel hadde han tenkt å bryte tausheten nå!

Jeg satte meg øyeblikkelig ned og skrev et brev til min elskede bror der jeg sa: "Du lovte meg at jeg skulle være hos deg når du brøt din taushet. Når jeg nå hører at du har tenkt å bryte din taushet om to måneder mens jeg fremdeles er på skolen, overrasker det meg i meget høy grad. Så du må enten gi meg lov til å komme og være hos deg når du bryter din taushet, eller du må utsette dette bruddet på din taushet."

Jeg tilføyde et PS: "Jeg kan komme med en gang."

Dette må skremt Baba, for svaret kom raskt. "Nei, ikke kom," skrev han, "jeg har bestemt meg til å utsette å bryte min taushet."

Vel, jeg tok avgjørelsen hans for gitt. Når alt kom til alt, var det en av de tingene jeg hadde bedt ham å gjøre. Så det virket som en helt naturlig ting at Baba utsatte å bryte tausheten til lillesøsteren hans hadde ferie og kunne være sammen med ham!

God-Brother, ss. 126-127

*Vi feirer Silence Day
10. juli*

Ønskeoppfyllelse

Mani S. Irani

Mani med moren sin, Meherabad, 1937

Jeg var ni år gammel, og som vanlig tilbrakte jeg sommerferien i Meherabad. Det var da Baba bestemte seg til å ta med seg mandalinen og flytte til Toka, omtrent 30 engelske mil fra Ahmednagar. Det var en av disse plutselige avgjørelsene som mandalinen hadde opplevd så mange ganger før at de var blitt vant til dem. Jeg reiste sammen med kvinnene i den stappfulle bussen. Datteren til Sadashiv Patel, en av Babas eldste disipler, ble også med oss. Hun het Myna, og et besøk hos Baba var en sjelden begivenhet for henne. Hun var noen få år eldre enn meg.

Vi bodde i noen små hus av "tatta" (vevde bambusfibre) i Toka. Arbeidsfolkene hadde jobbet dag og natt for å bli ferdig innen fristen Baba hadde gitt dem. Men allikevel var ikke alt klart da vi kom frem. Vel ute av bussen, måtte vi stå utenfor en stund og vente på at gulvene av kumøkk skulle tørke. Noen små detaljer måtte også ordnes på taket, så det sto en stige av bambus lent opp mot en av hyttene.

Der kvinnene bodde, hadde de alltid en inngjerdet gårds plass på fremsiden. Den var også laget av tatta og gjorde at mandali-kvinnenes klostertilværelse forble uforstyrret. Her på gårds plassen kunne kvinnene komme ut fra hyttene sine uten å se menn eller bli sett av dem. Her kunne de sitte og renske ris og grønnsaker, og det var her de oppbevarte det

sammenrullede sengetøyet sitt på dagtid. Jeg nøt oppstyret når det begynte å regne og alle løp ut for å redde tingene sine. Jeg elsket å delta i kaoset og de høye hvinene.

Så snart vi hadde kommet inn i huset, begynte Mehera, Naja og de andre kvinnene å sette på plass alt de trengte for å oppfylle Babas ønsker og behov når han kom over fra mennenes side.

Siden vi var barn, løp Myna og jeg ut for å leke på gårds plassen. I et hjørne sto det et stort tamarindtre. Tamarind er en veldig sur og skarp frukt som de voksne forbød barn å spise fordi den "ikke var bra for halsen." Så barna stjal alltid tamarind fra andre folks trær—akkurat som jeg selv gjorde mange ganger.

Hvis Baba hadde forbudt meg å spise tamarind, ville jeg selvfølgelig være bundet av hans ordre for bestandig. Derfor måtte ikke Baba se meg plukke eller spise tamarind. Og der vi sto på gårds plassen med alle de fristende fruktene under treet, var det derfor jeg kikket meg nøye rundt for å se om Baba var i nærheten. Han var ikke der. Ingen var der. Vi kunne begynne å plukke opp fruktene.

Men akkurat idet jeg skulle til å bøye meg for å plukke opp en tamarind, skvatt Myna og jeg til ved at noen klappet høyt i hendene like bak oss!

Vi snudde oss brått og kunne ikke tro våre egne øyne! Der satt Baba oppe i stigen arbeidsfolkene hadde latt stå opp mot hytten. Baba satt på det øverste trinnet like naturlig og elegant som hvis han hadde sittet i den mest bekvemme stol. Det er ikke lett. Jeg vet, for jeg har prøvd det.

Vi stirret. Baba så så vakker ut i en sid sadra og utslått hår. Han holdt begge hendene ut mot oss og gjorde tegn: "Kom til meg." Vi løp bort og sto på hver vår side av ham.

Baba så kjærlig på oss og snudde seg mot Myrna. Hendene hans gestikulerte: "Spør meg om å få hva som helst dere ønsker dere. Spør nå med det samme, og jeg skal gi det til dere."

Jeg sto som lammet. Det var akkurat som et eventyr der den gode feen vifter med tryllestaven og sier: "Ønsk deg noe, og jeg skal oppfylle ønsket ditt."

"Men det er jo ingen fe her," sa jeg til meg selv. "Her er det Gud som sier: Be meg om det du ønsker deg, og jeg skal gi det til deg!"

Det var ikke tid til å tenke seg om. Myna ble tatt fullstendig på sengen og hadde ikke forberedt noe ønske. Hun sa det enhver hindu-pike kunne sagt, særlig en pike som snart ville få ekteskapet sitt arrangert av familien sin. Hun sa: "Baba, jeg ønsker meg en veldig pen mann og et veldig flott bryllup."

Baba smilte til henne og gestikulerte: "Det er greit, det skal du få." Så snudde han seg mot meg og fingrene hans beveget seg fort: "Spør. Hva er det du ønsker deg? Spør fort!" Det var som om Baba sa: "Akkurat nå er jeg i humør til å gi. Spør, og jeg vil gi deg alt du ønsker deg—hva som helst."

Jeg så på Baba og sa: "Baba, jeg vil være hos deg— for bestandig."

Baba så ut som om han ble veldig glad for svaret mitt. "Det skal du få," sa han og ga meg en klem.

Vi glemte denne ønsk deg noe-leken etter en stund. Noen år senere ble Myna gift med den flotteste mannen du kunne tenke deg. Bryllupsgjestene undret seg: "Hvor fikk Patel tak i en slik stilig svigersønn?"

Og det hadde ikke vært flottere bryllup i Puna på år og dag. Baba var personlig til stede. Feiringen varte i fire dager. Det hang girlandere av mangefarvet lys overalt. Maten var overdådig. Shamianaen (mangefarget bryllupstelt) var så stort at over tusen

Mani, 1995

Den 19. august 1996 gikk hun bort for å være hos sin Gudbror —
for bestandig

gjester fikk plass. Øverst sto Babas ghadi dekket av silke. Baba så ut som en keiser der han satt på den. Patel hadde lagt et svært kostbart og vakkert Kashmir-sjal rundt skuldrene hans.

Gamle Patel hadde også arrangert et spesielt underholdningsprogram for Baba. Grupper av qawalli-sangere sang Babas yndlings-ghazaler natten lang, det var fløytespill og raketter og en strålende mimeforstilling som ble meget godt mottatt. På ett punkt imiterte mimikeren et høylytt katteslagsmål. Baba ble så begeistret for forestillingen hans at han rev sjalet av skuldrene, kastet det til mannen og sa han skulle beholde det.

Så Myna fikk akkurat det hun ba om. Hun fikk en meget stilig ektemann og et kjempeflott bryllup. Jeg kan bevitne det. Men det varte ikke lenge. Et års tid senere døde Myna i barselseng. Barnet overlevde ikke det heller.

Og mitt ønske ble også oppfylt. Jeg skal være evig takknemlig for at jeg tilføyde ordene "for bestandig" på slutten av ønsket mitt: "Jeg vil være hos deg—*for bestandig.*"

Som dere ser må man være litt av en advokat når man ber Gud om en gunstbevisning. Man må være sikker på at man ikke utelater en eneste klausul til sin fordel!

God-Brother, ss. 97-102

Meher Baba Kilden

<http://home.online.no/~solibakk/nor/>

Mona Brodin

Tennisveien 2F

0777 Oslo, Norway

922 87 823

mobrodin@broadpark.no

Eric og Sigrid Solibakke

solibakk@online.no

Oversatt fra engelsk av Mona Brodin

*2012 © Avatar Meher Baba
Perpetual Public Charitable Trust*